

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: SGR 13/9446

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 mei 2014 in de zaak tussen

te Leiden, eiseres
(gemachtigde: mr. J. Sprakel),

en

het college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder
(gemachtigde: P. Gieske).

Procesverloop

Bij besluit van 19 juni 2013 (primair besluit I) heeft verweerder de aanvraag van eiseres om een uitkering ingevolge de Wet werk en bijstand (Wwb) afgewezen.

Bij besluit van 5 september 2013 (primair besluit II) heeft verweerder de aanvraag van eiseres voor opvang op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) afgewezen.

Bij besluit van 12 november 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder de bezwaren van eiseres tegen deze primaire besluiten ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 april 2014.

Eiseres heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1.1 Eiseres, geboren op 1 maart 1984, heeft de Marokkaanse nationaliteit. In 2007 is zij in Marokko gehuwd met [redacted] die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 10 april 2009 is uit dit huwelijk een zoon, [redacted], geboren. In mei 2010 heeft eiseres zich samen met haar zoon bij haar echtgenoot in Nederland gevestigd. Eiseres is op 30 augustus 2011 gevlucht naar het vrouwenopvanghuis Rosa Manus.

1.2 Aan eiseres is met ingang van 30 augustus 2011 een uitkering ingevolge de Wwb naar de norm van een alleenstaande ouder bij verblijf in een inrichting toegekend, omdat zij bij de vrouwenopvang Rosa Manus verbleef. Verweerder heeft de uitkering van eiseres ingevolge de Wwb met ingang van 1 februari 2013 beëindigd op de grond dat eiseres geen

rechtmatig verblijf (meer) in Nederland heeft en daardoor geen recht (meer) op bijstand. Tegen dit besluit heeft eiseres bezwaar gemaakt en beroep ingesteld. Bij uitspraak van 3 april 2014 (ECLI:NL:RBDHA:2014:4142) heeft deze rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

1.3 Bij besluit van 18 maart 2013 heeft verweerder met ingang van 11 februari 2013 aan eiseres ten behoeve van haar zoon € 230,91 per maand aan bijstand toegekend op grond van zeer dringende redenen. Tegen dit besluit heeft eiseres geen bezwaar gemaakt, zodat dit in rechte is komen vast te staan.

1.4 Op 30 mei 2013 heeft eiseres ten eigen behoeve opnieuw een aanvraag om bijstand gedaan. Bij primair besluit I heeft verweerder deze afgewezen op de grond dat eiseres niet rechtmatig in Nederland verblijft. Bij besluit van 5 september 2013 heeft verweerder de aanvraag voor toegang tot de maatschappelijke opvang afgewezen, op de grond dat eiseres niet beschikt over de juiste verblijfsstatus en er geen sprake is van een noodsituatie die hulp op basis van artikel 8 van het EVRM rechtvaardigt. Bij het thans bestreden besluit zijn beide besluiten gehandhaafd.

3. Eiseres kan zich met het bestreden besluit niet verenigen. Ten aanzien van de afwijzing van haar aanvraag om een bijstandsuitkering heeft eiseres aangevoerd dat verweerder ongemotiveerd aan het argument voorbij gaat dat zij de zorg heeft voor haar minderjarige Nederlandse zoon, en dat hij in dezen niet gelijk behandeld wordt met andere Nederlandse kinderen in eenzelfde situatie. Ten aanzien van de afwijzing van maatschappelijke opvang heeft eiseres naar voren gebracht dat het recht op huisvesting zoals dat is neergelegd in internationale verdragen niet alleen ziet op het lenigen van de hoogste nood, maar ook op het voorkomen van dakloosheid. Eiseres heeft gewezen op door het Europees Comité inzake Sociale Rechten (ECSR) uitgesproken immediate measure in de procedures van CEC tegen Nederland en Feantsa tegen Nederland.

WWB

4.1 Bij eerder genoemde uitspraak van 3 april 2014 heeft deze rechtbank het beroep van eiseres tegen de beëindiging van haar Wwb-uitkering ongegrond heeft verklaard. De rechtbank onderschrijft hetgeen in die uitspraak is overwogen. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de gronden van eiseres in het onderhavige geding eensluidend zijn aan de gronden in dat beroep, die uitgebreid gemotiveerd zijn verworpen. Onder verwijzing naar de eerdere uitspraak van 3 april 2014 ziet de rechtbank aanleiding het beroep ten aanzien van de afwijzing van de aanvraag van eiseres om een Wwb-uitkering, ongegrond te verklaren.

Wmo

4.2 De rechtbank stelt vast het ECSR, dat toezicht houdt op het Europees Sociaal Handvest, bij beslissingen van 25 oktober 2013 bij wijze van onmiddellijke maatregel de Nederlandse regering uitnodigt alle mogelijke maatregelen te nemen ten einde ernstige en onherstelbare schade te voorkomen aan de integriteit van personen die zich in een onmiddellijk gevaar van nood bevinden. Deze beslissingen van de ECSR zijn, zoals ook volgt uit regel 36 van de Rules of Committee van het ECSR, gericht tot de Nederlandse regering als betrokken partij. Naar het oordeel van rechtbank richt een immediate measure zich evengoed tot lokale autoriteiten. Het is derhalve ook aan verweerder te bezien of, en zo ja, welke maatregelen er genomen moeten worden. Naar het oordeel van de rechtbank ziet

een immediate measure er echter niet op dat lokale autoriteiten moeten voorkomen dat iemand uit huis wordt gezet of dakloos wordt, maar op de situatie dat iemand reeds dakloos is. Hierbij wordt van belang geacht dat een dergelijke maatregel een uitzonderlijk karakter heeft en met de desbetreffende maatregel niet wordt gevraagd om in elke situatie onbeperkt voorzieningen te bieden, omdat anders het handhaven van het koppelingsbeginsel illusoir zou worden. Voorts gaat het in de situatie van eiseres om een onzekere, toekomstige gebeurtenis.

4.3 Volgens vaste rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 20 juni 2012, ECLI:NL:CRVB:2012:BW8957) volgt onder bepaalde omstandigheden uit de doorwerking van artikel 8 van het EVRM in de nationale rechtsorde, dat niet in redelijkheid kan worden volgehouden dat de weigering van toelating tot maatschappelijke opvang in de vorm van het tijdelijk bieden van onderdak, blijk geeft van een “fair balance” tussen de publieke belangen die betrokken zijn bij de weigering van die toegang en de particuliere belangen om wel toegelaten te worden. Daarbij is van belang dat bij de besteding van publieke middelen aan de Staat een extra ruime “margin of appreciation” toekomt.

4.4 De rechtbank stelt voorop dat eiseres niet rechtmatig in Nederland verblijft. Hoewel eiseres in een moeilijke situatie verkeert, kan op basis van de beschikbare informatie niet worden geconcludeerd dat zij behoort tot de categorie van kwetsbare personen die gezien artikel 8 van het EVRM in het bijzonder recht hebben op bescherming van hun privé- en gezinsleven. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat eiseres, hoewel huisuitzetting dreigt, nog altijd met haar zoontje in haar huurwoning verblijft. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat bij een ontruiming van de woning dakloos zou worden omdat, zoals de rechtbank ook heeft overwogen in de uitspraak van 3 april 2014, niet aannemelijk is dat hij niet bij zijn vader zou kunnen gaan wonen. Naar het oordeel van de rechtbank kan in geval van eiseres in redelijkheid niet worden volgehouden dat weigering om een voorziening op grond van de Wmo te verstrekken geen blijk geeft van een ‘fair balance’ tussen de publieke belangen betrokken bij de weigering van opvang en de particuliere belangen van eiser. De omstandigheid dat eiseres om haar moverende redenen niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst leidt niet tot een ander oordeel.

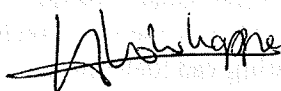
5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.A.J. Overdijk, rechter, in aanwezigheid van mr. A.W.W. Koppe, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 mei 2014.

griffier

rechter

Afschrift verzonden naar partijen op: **21 MEI 2014**

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.